

عنوان مقاله:

بررسی عوارض زیست محیطی و تغذیه ای ناشی از عادت خاک خوری

محل انتشار:

چهارمین همایش و نمایشگاه تخصصی مهندسی محیط زیست (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسنده:

هادی قربانی - استادیار گروه آب و خاک دانشکده کشاورزی دانشگاه صنعتی شاهرود

خلاصه مقاله:

خاک خوری به عنوان یک عادت غیر قابل کنترل به خوردن خاک مانند رس و دیگر اجزاء خاک تعریف می شود که عمدتاً در برخی کشورهای فقیر و کم درآمد رایج است. خوردن خاک چه به صورت ارادی و چه غیر ارادی، یک سابقه تاریخی طولانی دارد. تحقیقات نشان می دهد یک لایه رس غیر عادی مربوط به زمانهای ما قبل تاریخ در زامبیا کشف شده است که بیانگر خوردن رس توسط انسان است. همچنین گزارشات مشابهی از خوردن خاک توسط انسانها در اوایل قرن هجدهم در پرو و اواسط قرن نوزدهم در شمال سوئد وجود دارد. در ایران نیز از گذشته های دور، خاک خوری در بعضی از نوزادان و زنان باردار رویت شده که با خوردن مواد نشاسته دار جبران می شده است. بعنوان نمونه می توان به گزارشات موجود در خصوص شیوع قابل توجه بیماری های مرتبط با خاک خوری در مناطقی از استان فارس اشاره نمود که عوارض زیست محیطی و بهداشتی جدی را بدنبال داشته است. بطور کلی، کانیهای رس در خاک با دارا بودن ظرفیت تبادل کاتیونی بالا که به خوبی اشباع می شود، می تواند برخی از مواد معدنی و غذایی مورد نیاز بدن را آزاد و برخی عناصر مانند آهن، روی، منگنز و مس را جذب کرده و مانع جذبشان توسط بدن شود. چنین فرایندی عمدتاً باعث کمبود این عناصر و در نتیجه به عوارضی چون کوتاه قدی، کم خونی، هیپوگوناדיسم، بزرگی کبد و طحال و نیز بیماریهای پوست می انجامد. بهر حال این پدیده قدمت 2000 ساله داشته و اثر شیمی خاک و محیط زیست بر سلامتی بشر صدها سال قبل در چین مورد تحقیق بوده است. دراین مقاله، سعی شده است به پدیده خاک خوری و ابعاد تغذیه ای و زیست محیطی آن در ایران و جهان که می تواند یک خطر جدی برای سلامتی انسان باشد، پرداخته شود.

کلمات کلیدی:

خاک خوری، آهن، روی، کم خونی، محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/93325>

